Ey Hakîm! Şüphesiz bu mal, çekici ve tatlıdır

Hakîm b. Hizâm -radıyallahu anh-'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: Ben Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den bir şey istedim, o da bana verdi. Sonra yine istedim, yine verdi. Sonra tekrar istedim, yine verdi ve bana şöyle buyurdu: "Ey Hakîm! Şüphesiz bu mal, çekici ve tatlıdır. Kim onu gönül zenginliğiyle (hırsa kapılmadan, tamah etmeden) alırsa, ona o mal bereketli kılınır. Kim de onu hırsla ve göz dikerek alırsa, o mal kendisi için bereketli olmaz. Böyle kimse, yiyip de bir türlü doymayan kimse gibidir. Veren el, alan elden daha hayırlıdır. Bunun üzerine ben dedim ki: "Seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki, senden sonra ölünceye kadar hiçbir kimseden hiçbir şey istemeyeceğim." Bundan sonra Ebû Bekir -radıyallahu anh-, Hakîm'i devlet tarafından kendisine ayrılan maaşı vermek için çağırırdı; fakat Hakîm ondan hiçbir şey kabul etmezdi. Daha sonra Ömer -radıyallahu anh- da ona vermek istedi, fakat o yine kabul etmedi. Bunun üzerine Ömer -radıyallahu anh- şöyle dedi: "Ey Müslümanlar topluluğu! Ben, Allah'ın bu fey gelirlerinden kendisine ayırdığı hakkını ona vermeyi teklif ediyorum; fakat o bunu almayı kabul etmiyor." Gerçekten de Hakîm b. Hizâm, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra vefat edinceye kadar insanlardan hiçbir şey istemedi ve hiçbir kimseden bir şey almadı.

[Sahih Hadis] [Muttefekun aleyh]

Hakîm b. Hizâm -radıyallahu anh-, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den dünya malından bir şey istedi; Rasûlullah da ona verdi. Sonra tekrar istedi, yine verdi. Ardından Nebî -sallallahu aleyhi ve sellem- ona şöyle buyurdu: Ey Hakîm! Şüphesiz bu mal, insanların arzu ettiği ve rağbet gösterdiği bir şeydir. Kim ona istemeden kavuşur ve onu hırs göstermeden, açgözlülük etmeden alırsa, o mala kendisi için bereket verilir. Kim de ona gönlünü kaptırarak, tamah ederek alırsa, o mal kendisi için bereketli kılınmaz. Böyle bir kimse, yiyip de bir türlü doymayan kişi gibidir. Veren el, Allah katında isteyen (alan) elden daha hayırlıdır. Hakîm -radıyallahu anh- dedi ki: Ben de şöyle dedim: "Ey Allah'ın Resûlü! Seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki, senden sonra bu dünyadan ayrılıncaya kadar hiçbir kimseden isteyerek malını eksiltmeyeceğim (kimseden bir şey talep etmeyeceğim). Bunun üzerine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in halifesi Ebû Bekir -radıyallahu anh-, Hakîm'i kendisine verilen devlet payını vermek için çağırırdı; fakat Hakîm -radıyallahu anh- ondan bir şey kabul etmeyi reddederdi. Sonra Müminlerin Emîri Ömer -radıyallahu anh- da onu çağırıp kendisine hakkını vermek istedi; ancak Hakîm -radıyallahu anh- yine kabul etmeyi reddetti. Bunun üzerine Ömer -radıyallahu anh- şöyle dedi: Ey Müslümanlar topluluğu! Ben ona, Allah'ın kâfirlerden savaş ve cihad olmaksızın Müslümanlara nasip ettiği fey malından kendisine ayırdığı hakkını teklif ediyorum; fakat o bunu almayı reddediyor. Bundan sonra Hakîm -radıyallahu anh-, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra vefat edinceye kadar hiç kimseden isteyerek bir şey almadı.